

DET VAR VED AT BLIVE MØRKT. Der var dette lidt grum-sede i luften, som om nogen havde streget alting over med en blød blyant. Det var koldt. Man kunne se det på de mange mennesker, som skuttede sig, mens de hastede hjem fra arbejde; man så røgen fra skorstenene og bilernes udstødning, varm damp, som forsvandt, men selvfølgelig ikke forsvandt alligevel, men blot blev usynlig og gjorde sin skade i det skjulte.

Leon vidste det og havde gjort det hele dagen. Han var vågnet mange gange efterhånden og havde hver gang fornemmet den bidende kulde, som var trængt ind i lejligheden. Han kunne selvfølgelig være stået op og have tændt for varmen, burde for længst have gjort det, men under dynen var der præcis så varmt, at han ikke frøs. Kun når han i søvne fik en skulder fri, eller når den tanke strejfede ham, at han burde stå op, at han burde spise morgenmad eller frokost, at han burde sætte telefonstikket i og ringe til sin mor, at han burde ...

Der var ingen ende på alt det, han burde. Når han tænkte efter, forekom det ham, at alting kunne sammenfattes i ord som "bør", "skal", "må" og "må ikke". Han var træt af det. Han var træt af det alt sammen. Han havde været træt af alting, så længe han kunne huske tilbage. Nej, det var så alligevel ikke rigtigt. Der havde været en tid, hvor denne underlige mathed endnu ikke var blevet så stor en del af ham, at andre end han selv havde kunnet fornemme den. Der havde været en tid, hvor han havde været sammen med andre mennesker, en tid, hvor han havde gået til judo og badminton og i byen sammen med sine gymnasiekammerater, en tid, hvor han havde haft planer for sit liv. Eller var det blot noget, han bildte sig ind?

Fantaserede han ikke blot disse ting frem for at skyde den tanke fra sig, at han altid havde været anderledes?

I skolen havde han haft venner. André, Tobias, Joakim og Emil. Især Emil. Hvad var der egentlig sket, siden han ikke længere så noget til Emil? Det sædvanlige, vel. Man blev ældre, voksen, fik nye bekendte, nye venner, nye interesser, man blev forelsket og gift, fik børn og hus og var så økonomisk og følelsesmæssigt bundet af det alt sammen, at kursen for resten af ens liv var fastlagt.

Med Leon forholdt det sig anderledes. Det var meningsløst at tale om nogen form for mål eller retning, når det gjaldt Leons liv, han vidste det kun alt for godt. Som han lå dér i sengen denne eftermiddag, forestillede han sig ikke, at det nogensinde skulle blive anderledes. Ikke at det ville have gjort ham noget; selve det meningsløse i blot at drive derudad, som en død fisk eller et skib uden ror, føltes måske ikke som opfyldelsen af en gammel drengedrøm, men sådan var det blevet. Fordi han ikke “havde det i sig”, som hans far altid havde sagt; fordi han var “doven”, “ugidelig” og “verdensfjern”.

Hans mor havde også sagt det til ham mange gange. Hun mindede ham ofte om, hvor sær han var, og hun brugte netop udtrykket “en død fisk” om ham. Hun havde formentlig glemt alle de nedsættende bemærkninger, hun gennem tiden havde generet ham med, hun glemte næsten alt, der vedrørte ham, men huskede dog, næste gang de talte sammen, at hun havde brug for en eller anden måde at genere ham på.

Hun havde, tænkte han, altid generet ham. Hun havde aldrig elsket ham, havde vel aldrig elsket nogen, men ham havde hun altid haft en særlig lyst til at nedgøre, til at beklage sig over, til at skyde skylden på, når hun ikke selv magtede at få livet til at tage sig godt ud.

Det betød jo så meget for hende, at livet tog sig godt ud. Hver morgen stod hun op, gik i bad, brugte en time foran

spejlet, tog sit figursyede tøj på – og drak så dagens første snaps. Eller havde hun mon allerede gjort det, før hun tog sit bad? Han vidste det ikke. Der var så lidt, han vidste, når det gjaldt hans mor. Eller hans far, for den sags skyld. De var begge fuldstændig nedtrykket. Hvor hans far befandt sig for tiden, havde Leon ingen som helst anelse om, og det interesserede ham heller ikke længere. Og hans mor ... Jo, hun var der da, men han ville aldrig, når hun engang døde, huske hende for noget godt, især ikke hvis han tænkte tilbage til sin barndom. Han ville huske hende for de gange, de havde siddet på et eller andet værtshus, og hun pludselig gav sig til at forulempe ham ganske umotiveret eller, hvis nogen stoppede hende, sendte ham hjem i seng.

Og apropos seng: Leon satte sig op i sengen. Hvor var det dog forbandet koldt. Der var frost på ruderne, man kunne næsten ikke se noget gennem dem. At de ikke var blevet vasket i de to år, han havde boet der, gjorde det nok heller ikke bedre. Han lagde sig ned igen, trak dynen op over sig.

Men søvnen veg nu for alvor fra ham. Han kendte forløbet: Han ville ligge og blive mere og mere rastløs; snart ville sulten begynde at gnave; han ville stå op, gå ud i køkkenet og åbne køleskabet og finde det beskidt og tomt; det ville ende med en pølse og et kedeligt brød nede fra Pøllemitter på hjørnet; han ville gå tilbage til sin lejlighed og sidde lidt og stirre ud i luften; han ville så tænde fjernsynet og først slukke, når han ikke kunne holde øjnene åbne mere.

Han kravlede ud af sengen, stod og strakte sig lidt, gik så hen til vinduet og så ned på gaden. Det var blevet helt mørkt. Hvorfor var der så lidt lys i luften, hvem havde fundet på det? Man blev så deprimeret af det. Mørketerapi – måske en behandling for manikere, ikke godt for almindeligt smådeprimerede danskere, tænkte Leon.

Han gik ud i køkkenet og skulle til at åbne køleskabet, ja, han nåede endda lige at tænke, at nu gik han det hele igennem igen, præcis som de foregående dage: fra køleskabet over Pøllemutter til fjernsynet – da det bankede på døren.

Han fór sammen, blev stående uden at røre en muskel, turde knap ånde. Det bankede aldrig på døren. Når noget, der ellers aldrig skete, pludselig skete, var det ikke noget godt tegn. Det vidste enhver. Leon vidste det i hvert fald.

Det bankede igen. Og igen. Til sidst blev der igen stille.

Han åbnede køleskabet. Der var for alvor begyndt at lugte derinde. Han lukkede det hurtigt igen. Han rakte ud efter et krus i opvaskedyngen, skyllede det af og drak to krus vand. Gik ind i stuen, stod lidt uden at kunne bestemme sig til, hvad han ville. Når han bagefter tænkte efter, slog det ham, at han vist havde stået sådan rigtig længe. Ekkoet af hans mors stemme gjaldede et sted inde i hovedet: Så tag dig dog sammen!

Men hun forstod det ikke. Ingen gjorde. Det handlede ikke om at tage sig sammen. Det handlede om, at der var noget galt inde i hans hjerne.

Ved sekstiden sneg han sig hen til hoveddøren og lyttede. Han havde sin tykke militærjakke uden på sin rullekravebluse, han havde sine termobukser på, de stak ned i de slidte støvler. Han vidste godt, at det ikke så for heldigt ud, men hvad skulle han have gjort? Hvor skulle han være begyndt? Havde han måske barberet sig? Havde han vasket sig? Havde han børstet tænder?

Der var helt stille ude på trappen, så han åbnede døren, trådte ud på trappen og skulle lige til at lukke døren bag sig, da det gik op for ham, at nogen stod og betragtede ham. På afsatsen lidt højere oppe, halvt gemt af gelænderet, så han ansigtet af en kvinde. Hun kunne ikke være ret gammel, ikke ældre end ham. Et par og tyve år – højst. Han låste døren og

skulle til at gå ned ad trapperne, da hun sprang ned ad trapperne og først standsede, da hun stod lige foran ham.

Alt for tæt på.

Han trådte et skridt bagud. Foran ham stod den tyndeste pige, han nogen sinde havde set. På en måde var hun smuk, hendes øjne var klare og lyse, hendes hår var kridhvidt, hvilket man dog ikke kunne sige om hendes tænder, som var unaturligt mørke i det smalle ansigt. Og under ansigtet var der denne tynde, knoglede skikkelse med antydningen af bryster og en piercing i navlen under den korte bluse. Der var luft mellem cowboybukserne og hendes mave, og han spekulerede over, hvordan hun mon holdt dem oppe.

Sådan stod de i nogle sekunder foran hinanden. Leon var trådt lidt tilbage, han tog sig i at stå og stirre ned ad hende, men da han igen så på hendes ansigt, smilede hun:

“Ha! Jeg vidste, du var hjemme.”

“Jeg er sjældent nogen steder,” sagde han og begyndte at gå ned ad trapperne. Han var sulten, han ville have sin daglige pølse. Uden den ville han i længden dø. Han fik sjældent spist andet end den, og skønt den vil ikke ligefrem struttede af vitaminer, var det det nærmeste, han kom at spise noget sundt. Mens han gik ned ad trapperne, mærkede han, hvordan hele hans krop skreg efter den pølse; den vidste nok, hvad den trængte til. Og pigen ...

“Jeg har noget til dig,” råbte hun efter ham.

Men han ignorerede hende og skyndte sig ud i mørket.

Pøllemitter havde været der, længe før han flyttede til kvarteret. Leon havde nogle gange forestillet sig, hvordan alle de øvrige huse var bygget op omkring hendes Ristede med brød, hendes Burgere og Børger og hendes Bacongrillere – men sådan forholdt det sig naturligvis ikke. Husene havde vel stået der i 100 år, og så gammel var hun ikke. Ikke så

gammel. Hendes evindeligt blomstrende kjole var måske, men ikke hende.

Det var en ganske almindelig pølsevogn med hjul og en lille motor, men for mange af de lokale var det mere end det. Selv om der sjældent var kø ved hendes vogn, manglede Pøllemutter aldrig noget at lave. Var der ikke lige en kunde, maste hun sig ud gennem døren, et imponerende syn, som Leon altid håbede at få se. Flere gange havde han stået i opgangen og ventet, til han så hende blive præcis så rastløs, at hun måtte udenfor, ud for at feje, rydde op, strække sig, ryge, og hvad hun ellers foretog sig.

Pøllemutter var altså ikke helt ung længere. Leon skød hende til at være i slutningen af halvtredserne; han erkendte samtidig, at hun var vanskelig at aldersbestemme, eftersom hendes udseende havde taget form efter arbejdet. Hun var flæskedefed, og selve huden lignede skindet på de røde pølser, hun ustandseligt langede over disken. Når hun forsøgte at komme ud ad døren i pølsevognen, var det altid med numsen først. Oh, hvilket syn! Leon elskede det. Han stod ofte lidt borte og betragtede dette fantastiske optrin: Først kom numsen, til at begynde med dette blomstrede uhyre, som hamrede op imod døråbningen; derefter kom dansen eller fødslen, eller hvad han ellers havde sammenlignet det med: Hun vrikkede fra side til side, en enkelt blomst ad gangen slap ud i det fri – og så, som en eksplosion, stod hun der pludselig, med en kost eller en cigaret eller ligefrem en fed cigar i hånden, med sit venlige smil og sine forstående øjne.

Pøllemutter havde nemlig forstående øjne. Leon havde straks mærket det. Øjnene var den eneste synlige del af hjernen; studerede man dem, studerede man hjernen, og det undrede ham, at andre ikke syntes at have opdaget det. Det kunne have sparet dem for mange skuffelser.

I dag nåede Leon lige at se Pøllemutter klemme sig ind i pølsevognen igen, før han trådte ud på vejen, som blev oplyst af de få gadelygter, som ingen endnu havde smadret. Da han var nået over vejen, så han sig tilbage, op på vinduet ved afsatsen, hvor kvinden havde stået. Hun var borte nu. "Jeg har noget til dig," havde hun sagt. Hun havde set rar ud, egentlig. Sådan helt almindelig, måske endda pæn. Tynd. Rent tøj. Dårlige tænder.

Han vidste godt, hvordan han selv så ud, og det stak ham kortvarigt i hjertet. Engang havde han været en flot fyr, stor og stærk, lidt sær og utilnærmelig, men det kunne pigerne godt lide. Nu var han vel blot – det var ikke så rart at tænke nærmere over det – nu var han vel bare sær. I andres øjne var han doven, besynderlig, abnorm. Ingen kendte ham længere, og han kendte snart ikke sig selv længere. Han blev forskrækket, hver gang han så sig i spejlet, og derfor gjorde han det kun sjældent. Skægget forskrækkede ham. Det uregerlige hår. De vilde øjne havde han svært ved at forstå kunne være hans egne. Men det var hans egne, ingen tvivl om det; det var hans egne brune, lidt sørgmodige øjne; øjenvipperne var stadig lange og mørke.

Samtidig med at han stod og betragtede vinduet, fik han let mavekneb; han vendte sig derfor imod Pøllemutter, som allerede stod med et stort smil og ventede på ham.

"Nå, godaften, Leon," sagde hun, "jeg stod og spekulerede på, hvor du blev af."

Leon sagde ikke noget, nøjedes med at hive en halvtredser op af lommen.

Pøllemutter lo. "Og nu vil du have, at jeg gætter, hvad du skal have, ikke sandt?"

Leon svarede ikke.

"Okay," sagde hun, "så gætter jeg på en uspiselig blanding af ketchup og remoulade på et pølsebrød ..."

“Lad nu manden selv vælge,” sagde en yngre mand, som indtil nu havde stået med ryggen til pølsevognen og spist sin hotdog. Manden så pludselig på Leon. “Hej, du.”

Det var svært nu; Leon var nær gået igen. Han brød sig ikke om det, når nogen antastede ham på denne måde. Det spole-rede den fælles leg, hvor Pøllemutter foreslog den ene forfær-delige ret efter den anden, indtil hun til sidst sagde: “Okay, okay, så får du en rød pølse med brød ligesom de andre børn,” og Leon ville minde hende om, at han ikke var noget barn, det var kun hans smagsløg, som aldrig var blevet voksne.

Leon så på Pøllemutter. “Giv mig en ristet pølse i dag. Og et brød.”

Hun smilede til ham. “Masser af ketchup og løg, som du plejer, ikke?”

“Sig mig, er han din søn?” spurgte manden Pøllemutter.

Leon betragtede manden. Det slog ham, at der var et spor af accent i hans tale, men ellers var sproget fuldstændig perfekt. Som manden selv. Han lignede, tænkte Leon, en alfons eller amerikansk hiphopstjerne; der var noget om ikke truende, så dog nærmest kommanderende over fyren. Leon slugte sin pølse i en fart, smed det snaskede papir og servietten i skralde-spanden, nikkede til Pøllemutter, hvorefter han ville til at gå.

“Hov, hov, ikke så hurtigt,” sagde manden og lagde en hånd på Leons arm. “Du ser vist ud til at trænge til en pølse mere.” Han lænede sig ind over disken. “Én til til vores unge ven. Han ser ud til at have brug for den. Og så en kakao. Man kan ikke spise pølser uden at drikke kakao. Også en til mig. Kan vi få dem varmet?”

Da han sagde det, forekom det Leon, at noget var galt. Han så sig omkring; alt var, som det plejede på dette tidspunkt. Det var de sædvanlige mennesker, der ventede på bussen, der var hende den lyshårede i Matasbutikken og mændene, som handlede der, fordi hun var der; der var biler på gaden, som

der plejede at være; mennesker, han havde set før, og mennesker, der var ham fuldstændig fremmede. Det usædvanlige var vel, at manden havde talt til ham og givet ham en pølse og en varm kakaomælk. Den slags skete.

“Mange tak,” sagde Leon.

“Så,” sagde manden og skålede med Leon, “hvad er du så for en? Jeg er ny her ...”

Men Leon hørte ikke resten. Han havde bemærket en pludselig anspændthed hos manden, netop som han skulle til at blive kammeratlig; det forekom ham også, at mandens blik kortvarigt flakkede – for derefter igen at fokusere på Leon.

“Undskyld,” sagde Leon, mens han så ham undersøgende ind i hjernen gennem øjnene, “jeg var lidt uopmærksom. Hvad var det, du sagde?”

“Jeg sagde, at jeg ikke kender dig.”

“I er da på pølselængde,” indskød Pøllemutter og blinkede til Leon.

“Ha, ha! Den var god,” lo Leon. “På pølselængde.”

Manden lo med, men Leon sagde:

“Du synes ikke, det var sjovt, vel?”

“Jo, jo,” svarede han. “Virkelig!”

“Hvad var der sjovt ved det?”

“Ja, altså ...”

Leon drak sin kakao i én lang slurk, tog sin ristede pølse i hånden og sagde: “Du ved, hvor jeg bor, gør du ikke?”

“Hvad siger du?” Manden så ind i pølsevognen. “Hvad taler han om?”

Men Pøllemutter havde åbenbart mistet interessen for dem; hun havde krænget sig uden for pølsevognen og stod nu og røg på en tyk cigar.

Leon gik et skridt tættere på. “Er du klar over, at mit gennemsnit i gymnasiet var langt over ti? Jeg er et geni. Hvis jeg

havde lidt mere energi, ville jeg kunne blive til hvad som helst. Og jeg har gennemskuet dig. Jeg kan lugte det, du!”

Manden sagde ikke noget; han var begyndt at stirre over imod Leons opgang. Sådan forekom det i hvert fald Leon, som nu rakte manden sin flaske, sagde tak for det hele og farvel, hvorefter han skyndte sig tilbage til sin opgang.

Senere bankede det på døren på samme måde som tidligere den dag. Leon trådte helt hen til døren og råbte:

“Hvem er det?”

“Det er mig fra før,” sagde en pigestemme. “Jeg har noget til dig.”

“Hvem?”

“Mig, Rikke, din overbo.”

Men han orkede det ikke. Han stod dér ved døren og mærkede al sin kraft sive bort. Han orkede ikke mere i dag. Måske var det den ekstra pølse.

“I morgen,” råbte han til hende.

Han orkede dog en ting. Der var ét menneske, han trængte til at tale med mere end nogen anden. Hun ville formentlig blot blive godt sur over, at han ringede eller ikke havde ringet længe, hun ville overøse ham med skældsord, men det ville ende med, at hun sagde, at hun tilgav ham, og han ville være glad og have glemt hendes bitre ord, når han havde lagt røret på. Han proppede derfor stikket i og ringede til sin mor.

Han var ærlig talt lidt nervøs, da han gjorde det.